

Idill

Cseresznyefa-gólem rubintkoronájába
derékig süllyedsz, hegyes, kicsi vállad kiáll
a létből, messzehordó, nagyöbű szemed
a liliomma dermedt kócsagot a Tejúton
eltalálja.

Hideg, piros tűzben edzett,
istentől einstandolt golyók függnek zöld szárazon,
a béke ingaórái, immár a füleden
ékszerülnek.

A vízesésen túl végtelen
gondolatjel a csönd —
dobhártyád átdöji.

Angyaltemető

Szentjánosbogarak tündöklő szitává
szétlövik az éjt,
angyalok temetkeznek a szélben.
Vérembenörzött lábnyomuk láncán
kolompol a koponyám.
A mezővel bélelt gulyák
rózsanyers hullámai a nyárnak,
csöndet ér bennük a bárd.

A kisikált hajnal újra szennyes.

A sarkig kitért marhákban lakom.

Ragyogásomból fekete folyosót
gombolyítanak
az isten hült helyétől áthatott
kukacok.

Meztelenségem örökös köntös
egy fényből gyúrt asszonyon,
szégyenem elhamvad hónalja
barna melegében.

Szentjánosbogarak tündöklő szitává
szétlövik az éjt —
angyalok temetkeznek a szélben.